

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal gøre nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsat om det Afsnit af Lovforslaget, der vedrører Handelsministeriet direkte eller indirekte.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der i Realiteten gik imod Lovforslaget taget som Helhed, selv om det ærede Medlem nok gav en vis, men dog meget forbeholden Tilslutning til et Afsnit af Lovforslaget, vilde ligefrem beskyldte Regeringen og Nationalbanken for Løftebrud i Forbindelse med Lovforslaget, idet det ærede Medlem henviste til en Skrivelse, som jeg sendte Nationalbanken den 21. November 1933 forud for Iværksættelsen af den Konvertering, som Nationalbanken dengang gik ind for. Skrivelsen findes som Bilag til Folketingsudvalgets Betænkning over Forslag til Lov om Rentelettelse ved Konvertering m. v. af Kreditforeningslaan i fast Ejendom. Skrivelsen er et Svar paa en af Nationalbankens Repræsentantskab vedtagen Protokoltilførsel vedrørende den nævnte Konvertering, i hvilken Nationalbanken skulde deltage, hvad Risikoen angik, med $\frac{1}{4}$, mod at Statens Risiko blev $\frac{3}{4}$. I denne Skrivelse staar der, at jeg er enig med Banken i, at der ikke under Udførelsen af den omhandlede Konvertering bør foretages Ændringer i den ved Lovgivningen bestemte Indlaansrente i Banker og Sparekasser. At dette Tilsagn, der her blev givet Nationalbanken af Regeringen, til Punkt og Prikke er overholdt, er uomtvisteligt, men den Konvertering, der dengang var Tale om, er jo nu som bekendt ført saa langt, som den paa det givne Grundlag i Virkeligheden kan føres, og nu er det et Krav baade fra Nationalbanken og fra de Banker, der skal gaa ind for Konverteringen paa det ændrede Grundlag, at Renten for Indskud i Pengeinstitutterne reduceres. Der kan derfor ikke over for Regeringen være Tale om, at vi ikke har overholdt den Aftale, som dengang blev sluttet. Det Grundlag, der nu er Tale om, er foreslaaet tilvejebragt af det Udvalg, der har behandlet hele Problemet; dette Udvalgs Undersøgelsesarbejde har været bestemmende for Regeringen. Man har fra denne Side, som jeg ogsaa sagde forleden Dag, bestemt hævdet, at Konverteringen kun kan gennemføres til Bunds, hvis en almindelig Rentesaenkningspolitik føres, og som et nødvendigt Led i denne Politik peges der bestemt paa Nedsættelse af Indlaansrenten; det har baade Nationalbanken og de øvrige Banker, der skal gaa ind for den finansielle Side af Sagen, i hvert

Fald i overvejende Grad, fremhævet ganske forordentlig stærkt over for Regeringen.

Det nedsatte Udvalg, der har behandlet Spørgsmaalet, peger tillige paa, at det for Indskyderne i Pengeinstitutterne — ikke mindst saadanne Institutter, der har en nøjere Forbindelse med Landbrugserhvervet — er af den allerstørste Værdi, at saavel Indskudskapitalen som Obligationsskapitalen sikres, hvorimod Rentens Højde fornuftigvis i denne Forbindelse er af mindre Betydning. Jeg vil naturligvis ikke underkende, at det for den enkelte kan være af Betydning, om han kan faa en større eller mindre Rente af sine Penge, men taget som Helhed er det givet, at Kapitalens Bevarelse spiller en ganske anderledes vigtig Rolle, baade for Obligationsejerne og for Indskyderne, end den Rente, som de for nærværende kan opnaa af deres Kapital. Udvalget peger i denne Forbindelse ogsaa bestemt paa, at man maa forvente, at det i Fremtiden ikke vil være muligt at opretholde den Kapitalrente, som hidtil har kunnet erholdes af Obligationer og Indskud i Pengeinstitutter. Spørgsmaalet er da nu ganske enkelt og ligetil, om man vil erkende Rigtigheden heraf eller i Praxis fortsat vil søge at holde mest muligt igen mod Rentesaenkningen og saa alligevel i Ord, naar det passer, vise en vis Velvilje over for de Krav om Rentelettelse, der er rejst fra saa mange Sider, naturligvis først og fremmest fra den Side, hvor en saadan Rentelettelse mest tiltrænges. Men eet maa man ikke glemme: Vil man en Konvertering paa det foreslaaede Grundlag — og det er jo det eneste Grundlag, vi kan konvertere paa, for man er jo, ogsaa her i Rigsdagen, gaaet glat imod en Tvangskonvertering —, saa maa man ogsaa tillade Anvendelsen af de Midler, der er nødvendige for Tilvejebringelse af en Rentesaenkning, for Gennemførelse af en Konvertering.

At der er visse Vanskeligheder at overvinde her, ja, det er jo uomtvisteligt, det ved vi. Men jeg tror ikke, disse Vanskeligheder er større, end at de meget let kan overvindes, og jeg finder det noget ejendommeligt, at man just fra konservativ Side stiller sig paa det Standpunkt, at man skal fremhæve Vanskelighederne ved en saadan Konvertering. Jeg synes, man skulde være enig om at gennemføre de Konverteringsbestræbelser, der her er Tale om, Bestræbelser for at bevare Kapitalen, thi disse Bestræbelser kan jo kun understrege, at man ønsker Kronekursen bevaret, saaledes som den er i Øjeblikket i Forhold til Sterling.